

מסורת הש"ס

(א) לקמן כ: בסו"ר
 י: מרומי פ"ח (מ"ח)
 (ב) מרומות פ"ח (מ"ח)
 (ג) מרומות פ"ח (מ"ח)
 (ד) מרומות פ"ח (מ"ח)
 (ה) מרומות פ"ח (מ"ח)
 (ו) מרומות פ"ח (מ"ח)
 (ז) מרומות פ"ח (מ"ח)
 (ח) מרומות פ"ח (מ"ח)
 (ט) מרומות פ"ח (מ"ח)
 (י) מרומות פ"ח (מ"ח)

הגהות הב"ח

דבען וואס זיין יוסף דאמער
טומאט משקין:

לעזי רש"י

מייטטיי (מייטטיי). ערקה
(חלק של הגת שבו מניחים
את הענבים).

מוסף רש"י

[illegible]

ומאי מדבריהם. דר' מאיר: **מדברי ר' חנינא.** דתרומה טהורה נשטמא דמיא להאוו דלשני דטהור דלורייתא וטמא דרנן והא נמי שריא מדלורי' עד תחילת שני וחסריא מדרבנן ומין דאשמעין ר' חנינא דמטמין טומאה דרבנן ליה אדאכל מטמין נמי תרומה טהורה דאסירא מדרבנן בטומאה דתרומה טמאה דלורייתא דלא מטמיה לה אלא מדרבנן דאין אכול מטמא אכול אלא מדרבנן: **ארש"ל.** לא תדקח לזקמא הכי דמאי מדבריהן דקאמר מדברי רבי אליעזר ורבי יהושע קאמר ולאו אמתני' קאי ר"מ אלא בעלמא קאי והכי קאמר מדברי סופרים שמעון שזרפין ומאן גינה סופרים דבי אליעזר ור' יהושע והאי עדות דר' חנינא ורבי עקיבא לא שייך גבי פסקא ואידי דנני לאורוי שזרפין קדש טהור עם הטמא נקט לה: **שולח.** שארע. גוון שנכנס אדם טמא לשם ספק נגע זה ספק לא נגע: **הסופר.** הפקר: **יעינה במקום המונע.** עדין מחזה בה שמיצתה וטעמא מפרש בברכות צ"פ (שע"ד כמה) אחת משנת תרומותיו' חמי' בנשמתא חת טהורה ואחת תליה ואמר רחמנא עבד לה שימור: **יעינה במקום הסופר.** כלומר דאסיר רזה יכול לגרוס לה טומאה דקסר יא אסיר לטכרות ותרומתא חמי'. אלמא שמעין ליה לרבי יהושע דמיון דלינה ראייה אלא להדלקא יכול לגרוס לה טומאה והא נמי אפי' טהורה במ' בעל תרומה וטמאין אותה: **חסי.** יער תרומה **במ' העליונה.** היינו עדשים של גמ שקורין מיי"ש שהעני' בתוכה: **והספסופה.** היינו צור שהין יורד לתוכו: **טמאין.** חולין טמאין יא ובראין לו דימי וטמאחו וא למי שאני אכול חולין עברה ואל תפול תרומה זו לתוכו ה"ל מדומע טמא ולא חיי ישראל משום תרומה ואפי' טהורה ולא למכור להם דמיון טעמא היא אסורה. ביצמות בוער (דף עג.) גמאח לו שפאחא דתרומה טמאה טובר

נעשה בשערך תאכלנו לזה העמא והעורור יחזו"ו ולא לחאר:
מודע ר"א ור' יהושע. אע"פ שחלקו באין יכול כסיפא מודין וסוין
 הן כדן שאם יכול להציל ממנה דרעיט נבחרה אם יכול לחזר אחר
 כלים טעורין ולקנא קודם שחזר כולה לחזק העמאין ויחבל הימנה
 בפיט חילוב: **יגל**. יחזר אחריהן ואל יקבלנה בכלים טמאין
 כדי להציל את החולין שלא יתערב ממנה בזה ויאסרו ואע"פ
 שצוהו כן ירד ממנה לחוסר ויפסדו לא מטמאין לה לתרומה
 משום הולא חולין ביו: **ואם לאו**. שלא ימנא כלי טהור וסוף סוף
 לטומאה אלא כולה בזה נחלקו רבי אליעזר ור' יהושע דר' אליעזר
 אומר ואע"פ חדר ומטמא מלאה ויפסדו החולין ור' יוחנן דר' יוחנן
 כדי להציל ר' יהושע אומר וטמאה ביד. אלאה לרבי יהושע כיון
 דקופה לאביד שרי לטמוייה ביד ובפסח נמי לא שנה ור' מאיר
 מבייט יהושע יליף: **מחנהלקן למדנו**. שהרי הלכה כרבי יהושע
 דתרומה ידע ר' אליעזר נמנו עשו: שלא לקטוע הלכה כרבינו מפני
 מתור של ענאיב ב"מ דף ע"ו: **ידקא נמי**. דר"מ מרבי יהושע
 יליף מדקא מהדר ליה רבי יוסף אינה היא מן] המדה דמודה
 ר"א ורבי יהושע בוו ש"מ מנייחו הוא יליף לה ולקמיה [ע"ב] פריך
 אמאי אינה היא המדה: **א"ר יוסף**. לר"מ אין היינו דומה
 לראיה אינה שריפה פסחא בפקס אסחא דן ולמד מאלו אינו דומה
 לדברים שאתה מביא רביה מן עליו על מה העידו שמוכל
 ללמוד מהן: **זה עמא וזה עמא**. שלשי בקודש עמא הוא והראשון
 שהוא נשרף עמו עמא הוא: **שם יבא אליהו**. לאחר זמן ויאמר
 טהורה הימה ומונא לתפרע שטימאנו תרומה בידים אף על
 פי שהיא טעונה שריפה מפני איסור אכילת טמאם בידים:

והא דנקט ר"ל ודל טומאה דאורייתא כלומר אפי' אם נאמר בול
נקט דאורייתא לזקאמא אפי' לר"א אבל לר' יהושע אפי' שלישי דרנב'
מדבריו של רבי יהושע: **מדרבנן** ר"א ור' יהושע. והא דמינח מנח
חינא סגן הכהנים קאמר דקאמר בסמוך: **חבית** שניאר

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

[illegible]

ולד יוסאח הרבן. פ"ה כגון
כלי שנטמא במשקין ויסק'
ה"ד יעקב דאורלינ"ס א"כ הי' נשך
רבי מאיר מדברי ר' חננאל ר"ז בשר
קודם שנטמא מבלי שנטמא במשקין
אינו נשך אלא בעיבור אורה כדמוכח
במס' תמנה (דף כב. וסא) וצ"פ על אלו
מומין (וכדומה דף נה. וסא) דקאמר כל
שנטמא במשקין מאחורי'ן תוכו ואלו
ואוגנו דריו טורין דעבוד בהו דרבנן
היכר'ל ללא לישרוף עליה תרומה
וקדשים ותמחר שנש' ותר אפי' היה
טעור לגמרי מותר לשורפו עם הטמא'
כדמוכח לקמ' (פ"ג) מיהו א"י עיבור
אורה היינו נשך בעלמא אע"ג דלא
היו נשך לא קשה מדי ולפרש"י אינה
היא מן המדה דר' יוסי היינו דלא
מדמינן איסור דרבנן לטומאה דרבנן
וגדלה לר"י דולד טומאה דרבנן
היינו כדמפרש ר' ירמיה הכה כשנשך
שנטמא במשקין ור' מאיר לטעמיה
וכי' ור' יוסי לטעמיה לאחר טומאת
משקים לטמא אחרים דאורייתא
אע"י דכלי שנטמא במשקין איין
שורפין קדשים אלא בעיבור אורה
כשאר טומאה דרבנן שורפין ללא כל
הטומאות שוות ואור"י דלמ"ד אוכל
טמא אוכל כל איסרי'ן לאוקמא לעיל
בזה ולד אלא לרבי יוסי לאחר
משקין לטמא אחרים דאורייתא והיו
ולד טומאה דאורייתא אכל לרבי
מאיר דהיו ולד טומאה דרבנן בלא
ולד אלא תוספת טומאה
דמיעקרא טמא דרבנן והשתא
כשורפין טמא דאורייתא הקשה ר"י
למ"ד אין אוכל טמא אוכל מדאורי'
א"כ לר' יוסי לא משכחת שליש
דאורייתא אלא שנגע שליש במשקין
שנגע דאילו לאשנו א"כ מיהו תוספת

טומאה איזא כשזרפו עמ הבשר שנטמא באל הטומאה דרין
לאין אוכל מטמא אוכל לא הי שני אלא מדרבנן וכלא הכי הי
הי דרבנן כיון שנטמא מן המשקין דהי מחלה ואוריי דלמתי לא
גזרי גזירה דכל הפוסל התרומה מטמא משקין להיות מחלה דכפי
לעיל אל"ה דהאי שלשי טעמא בענינא וליגזרי דפירש ר"ה לקמן ב'
רביעי בקדש וסבירא ליה השתא דחיבת הקודש דמ"ה למימני ביה
ראשון ושני אע"ג דר"ל בעי לה (לקמן דף כ.) ולא איפשיט:
דמדרורייתא שוהר מע"א הוא. הקשה ר"י היחא למ"ד
אוכל מטמא אוכל יליף ספיר איסור דרבנן
לעשותו שני משלשי דרבנן אע"ג דאיסור הי כמו פסול ועליל
משמע דטמא ופסול אינא שוין דחשיב ליה הוסק מ"מ בטומאה
דרבנן לא משמע ליה לתקל אלא למאן דסבר אין אוכל מטמא אוכל
מדורייתא מלי קסבר אזי קסבר דיש להשוותם א"כ בלא שום ראיא
יהא איסור דרבנן מותר לעשותו שני דרבנן וליף קסבר דרבי
להשוותם אן כן היכי יליף משלשי וי"ל דלא יליף טפי אלא מכיון
דחינא דשלשי שהוא מקולקל דרבנן מותר לעשותו שני א"כ אין
לתקל בין דרבנן לדאורייתא וילפינא איסורא דרבנן מפסול דאורייתא
לרבי עקיבא דמותר לעשותו טמא ואורי דהא דשרי ר' יהושע
במתני' לשקר תלייה עס הטמאה לר' יוחיני היינו תלייה דאורייתא
לדרישה שלשי דרבנן איסור לעשות שני:

ולד שומא דאורייתא. הכא דקיימינן אליבא דר"ל לא אשכחן
שליש דלאורייתא למ"ד אין חובל מטמא חובל אלא ע"י משקין
וחו"ה שני דרבנן ומאי שמיטת אורחא דלא נגזרה גזרה עדיין דכל
הפוסל וכו' דכ"י ושי" ע"פ וצונת ליכא לאוקמינן דר"ל הוא דשני
בפי' דהולין (ד"ה ג.) אין שמיטת חובת הקודש למומינן דלא רכשו ושי
ומאי דלאורייתא איכא לפרושי מדברייהם דר' אליעזר ור' יהושע א"י
מותר לעשותו שני וכן חזק בשש שעות שהוא חיסור דרבנן יליף ר"מ
מ'עליהם דר' חנינא ור"ע משום דר' יוסי קטעי וסבר דר"מ מר'
ה ספק שומא. פירש הקונטרס כגון שזכרנו שם אדם טמא
ולא

עין משפט
גר מצות

ק' א ב מ' פ"ב מהל'
תרומות הלכה ד:

רבינו חננאל

סבירן דזאג רמתין'ן פאר
שיש לארס נאכט און
הטוריה דיין, אלס שווא
אלס טרומאה וואס שולד
הטומאה וואס מאדארייט
נאכ'ן מדינת'ס מדיני'ן
דירשען דאזיגלען ש'ן טרומאה
שנולד בא סאק סאמא
ואמר י' הישע א' היהא
מנחנח במקום המצוה
ויצאה במקום התורה,
א' היהא מכוסה גילתה,
לומר יצאה אל אברהם
א' היהא פאר ש'ן, אריבא
אדם שולד יצא בא מדינת
כדי ליהנות ממנה, וכדכתיב
א' היהא נחתי'ן אל א' היהא
ממשרת המלך, א' היהא
תרומת הכהן מדינת
אלה תרומה טהורה ואמר
תרומה טהורה, וכתיב
נחתי'ן בא ש'היתין הכהן
מדינת, ומפורש כימדת
בפרק הערל דאמר י'
א' היהא כתיב אל עריות
מנח'ן מנח'ן, ממנ'ן א' היהא
מכדי אכל אכל מדינת
שכשן ש'ן תרומה שנאמר,
ודחינן דאמר י' היהא
הישע לנורס ול טרומאה
עלמא אל טרומאה
כדיס י' אכל, אלא היהא
ש'ן תרומה שנאמר
בנת העלייה והתחבירה
טמאה א' טמאה די'
ודחינן א' היהא מדיני
היה צריך לשנות הגאון,
לומר שהיה ש'ן תרומה,
לכוד זלמ טהור מדיני,
וקשי'ן אל זלמ אל דחה
אלו התשובה כתיבא
תאובינן עלמלא מדינת
אלא פירק לו בן
שנולד בא סאק טומאה,
ואת'ן אל לשני'ן לפי
כדין דרך התלמוד כל
מקום ש'ן ידאית לדחות
אמרן היהא ש'ן טהור
דחה באחת מקו' אצ'י'
ש'ן אחותו ש'ן טהור,
א' היהא ש'ן אחתו, ומפיקין
עשני'ן ש'ן א' היהא קאמר
למיתקין ש'ן אל הישע
אלו' היהא ש'ן טהור,
ואמרין דיקא נמי רבקה'
מדר'ן אל אצ'יור רבקה'
הישע ש'ן טהור, נאכ'ן אומר
ש'ן מנח'ן בא תרומה
דארייטא ואל תרומה
דארייטא
טומאה דארייטא הוא
נאכ'ן מדיני'ן מדיני'
אלו' היהא ש'ן טהור,
א' היהא ש'ן אחתו בא אכר י' היהא
אל גזרין דומה לדייט'
ש'ן טהור רבוחין אל
הישע א' היהא
ש'ן טהור אל תרומה
ש'ן טהור אחר ע' היהא
נאכ'ן א' היהא ש'ן טהור,
א' היהא ש'ן טהור,